

บทนำ

1. ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

ประเทศไทยได้เผชิญปัญหาเกี่ยวกับความมั่นคงของประเทศมาแต่โบราณกาลนับตั้งแต่สมัยสุโขทัย ที่ประเทศไทยยังมีได้เป็นรัฐสมัยใหม่ โดยภัยคุกคามที่เกิดขึ้นในยุคเหล่านั้นเป็นภัยคุกคามจากกำลังทหารตามแบบ จึงต้องมีกฎหมายสำหรับเป็นเครื่องมือในการบังคับบัญชาทหาร และพัฒนาจนกระทั่งเป็นกฎอัยการศึก พ.ศ.2457 จนกระทั่งก่อนที่สงครามเย็นจะสิ้นสุดลงภายหลังกำแพงเบอร์ลินที่ถล่มกันระหว่างเยอรมันตะวันตกกับเยอรมันตะวันออกนั้น ถูกทำลายลง ในปี ค.ศ.1990 จึงทำให้ภัยคุกคามจากกำลังทหารตามแบบแทบจะหมดไป แต่อย่างไรก็ตามภัยคุกคามที่เกิดขึ้นกับรัฐต่าง ๆ ในโลกนี้ก็ยังคงไม่หมดไป โดยมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบไปเป็นภัยคุกคามที่มีลักษณะของการก่อการร้าย หรือในทางวิชาการเกี่ยวกับด้านความมั่นคงเรียกว่า ภัยคุกคามรูปแบบใหม่ ที่เป็นสงครามอสมมาตร (Asymmetric Warfare) จึงทำให้กฎหมายที่เกี่ยวกับการแก้ปัญหาเกี่ยวกับความมั่นคงของรัฐ ยังคงมีความจำเป็นอยู่

นอกจากนี้กฎหมายที่ให้อำนาจในสถานการณ์พิเศษแก่ฝ่ายบริหารอีกฉบับหนึ่งนั้น ได้แก่ พระราชบัญญัติบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน หรือ “Emergency Law” ในต่างประเทศ ที่มีเนื้อหาของกฎหมายนี้เป็นการให้อำนาจพิเศษแก่ฝ่ายบริหารในการแก้ปัญหาความมั่นคง ที่มีลักษณะของสถานการณ์ที่มีความรุนแรงและเร่งด่วน เช่น ในขณะที่ประเทศประสบกับปัญหาภัยพิบัติทางธรรมชาติ หรือ ในภาวะที่ประเทศมีความวุ่นวาย หรือ เหตุการณ์ไม่สงบอื่น ๆ รวมทั้งการยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบของผู้ปฏิบัติงานนั้น โดยสอดคล้องกับหลักการของทฤษฎีสถานการณ์พิเศษที่เป็นข้อยกเว้นความรับผิดชอบโดยทั่วไปของการกระทำทางปกครอง

เมื่อพิจารณาจากอำนาจที่ได้มอบให้แกฝ่ายบริหารตามกฎหมายทั้ง 2 ฉบับนั้นเป็นกฎหมายที่ให้อำนาจแก่ฝ่ายทหาร และ ฝ่ายบริหารในการแก้ปัญหาความมั่นคงของประเทศเป็นอย่างมาก รวมทั้งยังมีข้อจำกัดความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานในพื้นที่ดังกล่าวมิให้ต้องรับผิดชอบใดอย่างหนึ่งเกี่ยวกับความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำทั้งหมด กล่าวคือ กฎอัยการศึก และ พระราชกำหนดบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน ที่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายในลักษณะที่เป็นการจำกัดความรับผิดชอบ และ การจำกัดอำนาจศาลที่จะตรวจสอบการใช้อำนาจของฝ่ายบริหารตามพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน และกฎอัยการศึกนั้น เป็นไปตามความจำเป็นของเหตุการณ์ที่มีความจำเป็นที่จะต้องใช้กฎหมายทั้ง 2 ฉบับในการรักษาความมั่นคงของประเทศดังนั้น การจำกัดความรับผิดชอบของฝ่ายบริหาร และการจำกัดเขตอำนาจศาล ตามพระราช

กำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 และ พระราชบัญญัติกฏอัยการศึก พ.ศ.2457 จึงสอดคล้องต่อเหตุผลและความจำเป็นกับสถานการณ์ที่มีความรุนแรงถึงระดับที่ต้องใช้กฎหมายทั้ง 2 ฉบับในการรักษาความมั่นคงของประเทศ

สำหรับกรณีของกฎหมายการรักษาความมั่นคงภายในฉบับล่าสุดอันได้แก่ พระราชบัญญัติการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร พ.ศ.2551 ซึ่งได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อเดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ.2551 นั้นเป็นกฎหมายที่กำหนดให้ฝ่ายบริหารมีอำนาจประกาศใช้กฎหมายดังกล่าวเพื่อแก้ไขปัญหาความมั่นคงในยามปกติ แต่ในกฎหมายฉบับดังกล่าวกลับมีบทบัญญัติที่ให้อำนาจแก่ฝ่ายบริหารอยู่หลายประการที่เหมือนกับอำนาจที่ให้ไว้ในกฏอัยการศึก และกฎหมายการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน ซึ่งกฏอัยการศึกและกฎหมายการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉินเป็นกฎหมายที่ตราขึ้นมาโดยมีความมุ่งหมายเพื่อรักษาความมั่นคงของประเทศในยามไม่ปกติและกฎหมายทั้งสองฉบับดังกล่าวยังมีความสอดคล้องกับทฤษฎีสถานการณ์พิเศษ แต่พระราชบัญญัติการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักรนี้ เป็นกฎหมายที่มุ่งหมายใช้รักษาความมั่นคงของประเทศในยามปกติที่มีได้เป็นเหตุการณ์พิเศษแต่อย่างใด จึงทำให้การตรากฎหมายเพื่อให้อำนาจแก่ฝ่ายปกครองตามกฎหมายการรักษาความมั่นคง เช่น การห้ามมิให้ออกนอกเคหสถานในเวลาที่กำหนด การห้ามเข้าพื้นที่ที่กำหนด การห้ามใช้เส้นทางสัญจร หรือการใช้เส้นทางสัญจรนั้นจะกระทำได้โดยต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนด เป็นต้น นั้นเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่สภานิติบัญญัติแห่งชาติมอบให้แก่องค์กรฝ่ายบริหารจนเกินความจำเป็นหรือไม่อย่างไร

นอกจากนี้ยังพบอำนาจในการสั่งให้ข้าราชการที่ปฏิบัติงานอยู่ในพื้นที่ที่อยู่ภายใต้การประกาศบังคับใช้พระราชบัญญัติการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักรออกจากพื้นที่ปฏิบัติการ ได้โดยไม่จำเป็นต้องมีหลักฐานที่เพียงพอ เช่น การร้องเรียนโดยประชาชน เป็นต้น รวมทั้งคำสั่งดังกล่าวก็ไม่อาจได้รับการตรวจสอบจาก ศาลปกครองทั้งที่เป็นศาลที่มีอำนาจตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายของการกระทำทางปกครองอย่างแท้จริง ซึ่งทำให้เกิดข้อสงสัยในเรื่องความเป็นธรรมของข้าราชการที่จะได้รับจากกระบวนการยุติธรรมโดยศาลยุติธรรม อันเนื่องมาจากกระบวนการพิจารณาของศาลยุติธรรมได้รับการออกแบบมาเพื่อสร้างความเป็นธรรมให้แก่คู่ความที่มีสถานะเท่าเทียมกัน

ประการสุดท้ายเป็นประการที่สำคัญที่สุด คือ พระราชบัญญัตินี้กำหนดให้บรรดาข้อกำหนด ประกาศ คำสั่ง หรือการกระทำตามหมวดนี้ไม่อยู่ในบังคับของกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองนั้น อาจส่งผลให้กองอำนาจการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร หรือ

กอ.รรมน. ใช้อำนาจตามกฎหมายออกคำสั่งที่มีลักษณะเป็นคำสั่งทางปกครอง ที่ไม่จำเป็นต้องเป็นไปตามกฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง ซึ่งอาจส่งผลให้คำสั่งทางปกครองตามกฎหมายการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร ที่ออกโดยกองอำนาจการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร นั้นมีโอกาสที่จะละเมิดต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชนได้โดยง่าย นอกจากนี้กฎหมายการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร ยังมีบทบัญญัติที่กำหนดให้อำนาจในการตรวจสอบการกระทำตามหมวด 2 ซึ่งเป็นส่วนที่เกี่ยวกับการใช้อำนาจทางปกครองของกองอำนาจการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักรนั้น อยู่ในอำนาจของศาลยุติธรรม ทั้งที่ศาลยุติธรรมนั้นมิใช่องค์กรศาลที่เขตอำนาจตามรัฐธรรมนูญอย่างแท้จริงในส่วนที่เกี่ยวกับคดีปกครอง

จากข้อสังเกตทั้ง 3 ประการข้างต้นทำให้พบว่าการตรากฎหมายการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักรฉบับนี้ เป็นการตรากฎหมายที่ไม่สอดคล้องกับทฤษฎีพื้นฐานของการให้อำนาจพิเศษแก่ฝ่ายบริหาร อันได้แก่ ทฤษฎีสถานการณ์พิเศษ ตามแนวคำพิพากษาของศาลปกครองของประเทศฝรั่งเศส รวมทั้งการตรากฎหมายในการให้อำนาจในลักษณะนี้เป็นการตรากฎหมายในลักษณะที่ให้อำนาจแก่ฝ่ายบริหารที่เกินกว่าความจำเป็นแห่งกรณีเพื่อการรักษาไว้ซึ่งความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรในยามปกติจึงขัดต่อ หลักนิติรัฐ กล่าวคือ การตรากฎหมายที่บังคับใช้ในสถานการณ์ปกติ โดยที่ให้อำนาจเช่นเดียวกับกฎหมายที่ให้อำนาจในสถานการณ์ฉุกเฉินนั้น ย่อมขัดต่อหลักความพอสมควรแก่เหตุ ที่เป็นส่วนหนึ่งของหลักนิติรัฐ

ประการต่อมา การกำหนดให้บรรดาข้อกำหนด ประกาศ คำสั่ง หรือการกระทำตามหมวดนี้ไม่อยู่ในบังคับของกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองนั้น เป็นการให้อำนาจของฝ่ายนิติบัญญัติที่กระทบต่อสิทธิในการได้รับความเยียวยาความเดือดร้อนเสียหายของประชาชน ทางกระบวนการอุทธรณ์ภายในฝ่ายปกครองซึ่งมีลักษณะเป็นการร้องทุกข์อย่างหนึ่งของประชาชนที่ได้รับความเดือดร้อนเสียหายอันเนื่องมาจากการใช้อำนาจตามกฎหมายของกองอำนาจรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร รวมทั้งเป็นการสร้างภาระให้แก่ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนเสียหายที่ต้องนำความเดือดร้อนดังกล่าวไปเรียกร้องให้ฝ่ายปกครองชดเชยความเสียหายหรือดำเนินการอย่างใด ๆ เพื่อให้ความเดือดร้อนเสียหายของประชาชนนั้นหมดไป โดยการใช้อิทธิทางศาลแต่เพียงประการเดียว

ประการสุดท้าย การตรากฎหมายโดยกำหนดให้ศาลยุติธรรมเป็นองค์กรที่มีอำนาจในการควบคุมการกระทำตามกฎหมายของกองอำนาจรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักรนั้น เป็นการตรากฎหมายที่อาจกล่าวได้ว่าเป็นการยกเว้นการตรวจสอบและควบคุมจากองค์กรตุลาการที่มีอำนาจอย่างแท้จริงดังเช่นศาลปกครอง ซึ่งไม่สอดคล้องกับข้อยกเว้นการควบคุมการกระทำ

ทางปกครอง ตามทฤษฎีสถานการณ์พิเศษ และการยกเว้นหรือการจำกัดเขตอำนาจศาลดังกล่าว นั้นควรปรากฏในกฎหมายการรักษาความมั่นคงในยามไม่ปกติเท่านั้น ดังนั้นการตรากฎหมายใน ลักษณะดังกล่าวจึงเป็นการให้อำนาจตามกฎหมายแก่ฝ่ายปกครองเป็นที่เกินจำเป็น กล่าวคือ การ ตรากฎหมายที่ทำให้ฝ่ายบริหารได้รับยกเว้นการตรวจสอบการใช้อำนาจตามกฎหมายจากองค์กร ศาลที่มีอำนาจอย่างแท้จริง อันเนื่องมาจากบทบัญญัติตามความในมาตรา 23 วรรค 2 ที่มี บทบัญญัติในลักษณะของการจำกัดสิทธิในการใช้สิทธิทางศาลของราษฎรที่ได้รับความเดือดร้อน เสียหายจากการบังคับใช้อำนาจของกองอำนาจการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร ตาม กฎหมายดังกล่าว รวมทั้งการตรากฎหมายโดยกำหนดให้ศาลปกครองไม่มีอำนาจในการตรวจสอบ ความชอบด้วยกฎหมายของการกระทำของฝ่ายบริหารที่ได้กระทำไป กับการเพิกถอนคำสั่งที่ไม่ ชอบด้วยกฎหมายที่ออกโดยผู้มีอำนาจตามพระราชบัญญัติดังกล่าว นั่นถือว่าเป็นการละเมิดสิทธิ ในการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมของผู้ได้รับความเสียหาย เนื่องจากกระบวนการยุติธรรมทางแพ่ง และทางอาญาของ ไทยนั้นมีกระบวนการพิจารณาคดีของศาลในระบบกล่าวหา ซึ่งคู่ความต้องเป็นผู้ ดำเนินกระบวนการพิจารณาเองทั้งหมดนับตั้งแต่การนำเสนอหลักฐาน จนกระทั่งจบกระบวนการ แต่ในระบบ ไตสวนนั้นศาลจะเป็นผู้ดำเนินกระบวนการพิจารณาทั้งหมด โดยคู่ความจะอยู่ในฐานะของผู้ช่วยศาล ในการแสวงหาความจริงในข้อพิพาทดังกล่าว อันเนื่องมาจากลักษณะอันเป็นสาระสำคัญของ กระบวนการวิธีพิจารณาคดีที่บังคับใช้ในศาลยุติธรรมและศาลปกครองนั้นมีความแตกต่างกัน จึงอาจ ก่อให้เกิดข้อสงสัยในประเด็นการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนที่ได้รับความเดือดร้อน เสียหายอันเนื่องจากการใช้อำนาจตามกฎหมายฉบับนี้ของฝ่ายบริหาร โดยศาลยุติธรรม รวมทั้งเมื่อ พิจารณาจากบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 แล้วพบว่าศาลปกครอง เป็นองค์กรหลักที่มีภารกิจในการเยียวยาความเสียหายอันเนื่องมาจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย ที่มีลักษณะเป็นการกระทำทางปกครองของฝ่ายปกครอง

2. วัตถุประสงค์ของการศึกษา

- 2.1 เพื่อศึกษาถึงโครงสร้างการตรากฎหมายความมั่นคงในต่างประเทศที่มีการบัญญัติ กฎหมายความมั่นคงแยกเป็นกึ่งประเภท
- 2.2 เพื่อศึกษาถึงกฎหมายการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักรของต่างประเทศ

2.3 เพื่อศึกษาถึงความหมายของฝ่ายปกครอง การควบคุมและความจำเป็นของการควบคุมของการกระทำฝ่ายปกครอง รวมทั้งกรอบความคิดอันเป็นข้อจำกัดในการใช้อำนาจขององค์กรของรัฐทั้งในองค์กรระดับรัฐธรรมนูญและองค์กรฝ่ายบริหาร

2.4 เพื่อศึกษาถึงพระราชบัญญัติความมั่นคงภายในราชอาณาจักรว่าก่อให้เกิดปัญหาในเรื่องการจำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชนอย่างไรบ้าง

2.5 เพื่อเสนอแนะแนวทางแก้ไข

3. ขอบเขตของการศึกษา

เนื่องจากประเทศไทยได้ตราพระราชบัญญัติการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร พ.ศ.2551 ขึ้นบังคับใช้เพื่อแก้ไขปัญหาความมั่นคงในยามปกติโดยมีบทบัญญัติแห่งกฎหมายให้อำนาจแก่ฝ่ายปกครองและกำหนดข้อยกเว้นกับกำหนดองค์กระศาลที่รับผิดชอบในการตรวจสอบการใช้อำนาจตามกฎหมายการรักษาความมั่นคงฉบับนี้ เช่นเดียวกับ พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 กับ พระราชบัญญัติกฎอัยการศึก พ.ศ.2457 เช่น อำนาจในการห้ามออกนอกเคสสถาน อำนาจที่จะห้ามการใช้เส้นทางคมนาคมหรือยานพาหนะเป็นต้น รวมทั้งมีบทบัญญัติที่กำหนดให้การออกข้อกำหนด ประกาศ คำสั่ง หรือการกระทำตามหมวด 2 ของกฎหมายนี้ไม่ต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง และการดำเนินการใด ๆ อันเนื่องมาจากข้อกำหนด ประกาศ คำสั่ง หรือการกระทำตามหมวด 2 ให้อยู่ในอำนาจศาลยุติธรรม เป็นต้น

เนื่องมาจากพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นกฎหมายที่มีความมุ่งหมายใช้แก้ไขปัญหาความมั่นคงในยามปกติ แต่กลับมีบทบัญญัติแห่งกฎหมายในลักษณะเช่นเดียวกับกฎหมายที่ใช้แก้ไขปัญหาความมั่นคงในสถานการณ์พิเศษตามที่กล่าวมาในวรรคก่อนนั้น เป็นสาเหตุให้ทำการศึกษาพระราชบัญญัติการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร พ.ศ.2551 ว่าขัดต่อหลักนิติรัฐหรือไม่ และการบัญญัติกฎหมายในอำนาจแก่ฝ่ายบริหารในลักษณะดังกล่าวนี้ อาจขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ พ.ศ.2550 หรือไม่อย่างไร รวมทั้งโครงสร้างของกองอำนาจการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักรนั้นอาจเป็นช่องทางในการแทรกแซงการปฏิบัติภารกิจของหน่วยงานฝ่ายพลเรือนได้หรือไม่อย่างไร โดยมีลำดับการศึกษาดังต่อไปนี้

บทที่ 1 ศึกษาหลักกฎหมายที่เกี่ยวข้องและรูปแบบการควบคุมการกระทำของฝ่ายปกครองว่ามีรูปแบบเช่นใด เพื่อให้ทราบถึงหลักการที่เป็นกรอบแห่งการใช้อำนาจขององค์กรต่าง ๆ

ของรัฐ และเพื่อให้ทราบว่ารูปแบบการควบคุมการกระทำทางปกครองนั้นมีลักษณะเช่นใดบ้าง รวมทั้งรูปแบบของกระบวนการวิธีพิจารณาคดีในศาลยุติธรรมและศาลปกครองว่ามีหลักการที่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่อย่างไร

บทที่ 2 ศึกษากฎหมายการรักษาความมั่นคงของประเทศไทย ว่าประกอบไปด้วยกฎหมายลักษณะใด และในกฎหมายต่าง ๆ เหล่านี้มีภารกิจอย่างไร รวมทั้งกฎหมายการรักษาความมั่นคงของประเทศไทยในแต่ละฉบับนั้นมอบอำนาจให้แก่ฝ่ายบริหารอย่างไร และมีข้อกำหนดที่ส่งผลกระทบต่อการใช้สิทธิการร้องทุกข์หรือการใช้สิทธิทางศาลของประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากการใช้อำนาจตามกฎหมายดังกล่าวอย่างไร

บทที่ 3 ศึกษากฎหมายการรักษาความมั่นคงในต่างประเทศที่ประกอบไปด้วยกฎหมายการรักษาความมั่นคงของประเทศไทยมุ่งหมายบังคับใช้ในยามไม่ปกติ และกฎหมายการรักษาความมั่นคงของประเทศไทยมุ่งหมายบังคับใช้ในยามปกติ ว่ากฎหมายในต่างประเทศทั้ง 2 ลักษณะนั้น มีการให้อำนาจแก่ฝ่ายบริหารในลักษณะใดบ้าง และมีข้อกำหนดตามกฎหมายที่ส่งผลกระทบต่อการใช้สิทธิในการร้องทุกข์หรือการใช้สิทธิทางศาลของประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากการใช้อำนาจตามกฎหมายอย่างไร

บทที่ 4 ศึกษาหลักการบริหารราชการแผ่นดิน เพื่อให้ทราบว่าหลักการบริหารราชการแผ่นดินที่สำคัญอย่างไร พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 พระราชบัญญัติจัดระเบียบราชการกระทรวงกลาโหม พ.ศ. 2551 พระราชบัญญัติการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร พ.ศ. 2551 พระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการและกำหนดหน้าที่ของส่วนราชการกองทัพบก กองทัพไทย กระทรวงกลาโหม พ.ศ. 2552 นั้นส่งผลให้การจัดองค์กรของหน่วยงานฝ่ายพลเรือน ฝ่ายทหาร กับ กองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร มีลักษณะอย่างไรและมีความสอดคล้องกับหลักการบริหารราชการแผ่นดินอย่างไร เพื่อให้ทราบว่าหน่วยงานฝ่ายพลเรือนนั้นอาจถูกแทรกแซงจากฝ่ายทหารโดยอาศัยโครงสร้างของกองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักรหรือไม่อย่างไร

บทที่ 5 ศึกษาพระราชบัญญัติการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักรว่ามีบทบัญญัติใดที่ส่งผลกระทบต่อแก่นหรือสาระสำคัญแห่งสิทธิ บทบัญญัติใดที่ขัดต่อหลักนิติรัฐ และบทบัญญัติใดอาจขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550

บทที่ 6 จะกล่าวถึงบทสรุปของการศึกษาทั้งหมดว่ามีหลักกฎหมายใดที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา และกฎหมายการรักษาความมั่นคงทั้งในสถานการณ์พิเศษและในยามปกติทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศนั้น ให้อำนาจแก่ฝ่ายบริหารในลักษณะใดบ้างและมีบทบัญญัติแห่ง

กฎหมายที่ส่งผลกระทบต่อสิทธิในการร้องทุกข์และการใช้สิทธิทางศาลของประชาชนอย่างไร รวมทั้งปัญหาเกี่ยวกับการบริหารราชการแผ่นดินอันเนื่องมาจากโครงสร้างตามกฎหมายของกองอำนาจการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร พ.ศ.2551 และบทบัญญัติตามพระราชบัญญัติการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักรที่ขัดต่อหลักนิติรัฐ กับ บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวที่อาจขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ประกอบกับเสนอแนะแนวทางแก้ปัญหาที่พบจากการศึกษาและข้อสังเกตเกี่ยวกับพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 กับ พระราชบัญญัติกฏอัยการศึก พ.ศ.2457

4.วิธีการศึกษา

ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีรูปแบบการศึกษาแบบวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยศึกษาจากกฎหมายต่าง ๆ ทั้งที่เป็นกฎหมายระหว่างประเทศ และกฎหมายภายในของประเทศต่าง ๆ หนังสือภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ บทความทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศและข้อมูลจาก เว็บไซต์ ที่เกี่ยวข้อง

5. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการศึกษา

- 5.1 ทำให้ทราบถึงประเภทและลักษณะของการตรากฎหมายความมั่นคงในต่างประเทศที่พัฒนาแล้ว
- 5.2 ทำให้ทราบถึงโครงสร้างและอำนาจในกฎหมายความมั่นคงภายในของต่างประเทศ
- 5.3 ทำให้ทราบถึงความหมายของฝ่ายปกครอง การควบคุมและความจำเป็นของการควบคุมของการกระทำฝ่ายปกครอง รวมทั้งกรอบความคิดอันเป็นข้อจำกัดในการใช้อำนาจขององค์กรของรัฐทั้งในองค์กรระดับรัฐธรรมนูญและองค์กรฝ่ายบริหาร
- 5.4 ทำให้ทราบถึงปัญหาการขัดต่อรัฐธรรมนูญและการกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชน
- 5.5 ทำให้ทราบถึงแนวทางแก้ไข